

A palóc meg a komédiás

Az apátfalvi ember a daróci búcsún dicsekszik a sógorának:

- No, sógor, még olyat sem láttam, mióta az eszemet tudom, mint amit az ősszel mutogattak.

- Mit, sógor?

- Tudja, bemegyek a Szent Mihály-napi vásárra Egerbe. Ahogy eladom a Riska tehenet, mondom a komának, menjünk a komédiába. Jól van, bemegyünk. Csináltak ott mindent.

Azt mondja egyszer a komédiás:

- Van-e kendnek tarisznyája?

- Nincs énnékem - mondom.

- Akkor tartsa kend a csuháját, adok bele pántlikát.

- Az bizony jó lesz Erzsú lányomnak. Itt a csuhám.

Odatartottam. Hát az ebadta a szájából húzogatta a szebbnél szebb pántlikákat: pirosat, kéket, zöldet, azátn rakta bele a csuhámba. Volt vagy húsz rőf. Monom neki:

- Hazvihetem-e?

- Haz ahát, csak jól fogja meg kend a csuha ujját, mert kiszalad belőle!

- Dehogyan szalad, ha én fogom!

- Jól megamarkoltam, a koma meg körülkötötte gatyamadzaggal, azzal hazaballagtunk.

Azt mondom otthon:

- Nézd, Erzsú lányom, mit hoztam Egerből!

Kezdem a madzgot oldani, bontom ki, bontom. Nézem, nézem, hát az anyja fogadását, tudja-e kend, mi volt benne? Hát két lapu.